

μὰ κ' ἡ χαρὰ μου τώρα δὲν εἶναι ταπεινή·
δὲ γεννήθηκ' ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν πρόστ' αὐτοῦ πόθου·
εἶναι εὐγενικὰ ἡ χαρὰ μου, ἐπειδὴ μοῦ δίνει τὴ
δύναμιν ν' ἀντικρούω κατὰ πῶς βαθύτερον ἀπὸ τὴν
ιδέα τῆς χαρούμενης ζωῆς.

Καὶ μπορῶ νὰ εἰπῶ, ὅτι ἡ τωρινὴ χαρὰ μου εἶναι
πλάσμα τοῦ πόνου μου·

εἶναι ἡ σοφία, ποῦ μοῦ φέρνεις ἐσὶ, ἀγαπημένη
μου, γιὰ νὰ δέχουμαι περήφανος τῆς ζωῆς τὰ
δῶρα.

Καὶ θὰ νοιώσῃς καλύτερα τὸ τί θέλω νὰ εἰπῶ,
ἄμμι ἀκούσῃς τὸ τραγοῦδί μου, ποῦ ἔγραψα στίς
μυστικώτερες ἀπὸ τίς πονεμένες μου στιγμῆς
καὶ ποῦ πάντα μόνος ἐγὼ τὸ διάβαζα καὶ ποτὲ
δὲν τ' ἄκουσε κανένας ἄλλος.

Ἐγραψα τὸ «Τραγοῦδι τοῦ Ἀνερώτερου», ὅταν
ἔνοιωσα βαθύτερα τὸ μυστήριον τοῦ πόνου μου,
καὶ τὸ ψιθύριζα στὸν ἑαυτὸ μου, ὅταν ἔνοιωθα
πόσο λαχταρίζω τὸν ἔρχομό σου.

Μὲ τὸ τραγοῦδί μου αὐτὸ τέτοια μιλοῦσαν ἡ ψυχὴ
μου κ' ἡ καρδιά μου :

Τὴ ζήση ἡ νιότη μοῦ στολίζει
κι ὅλα σὰν ὄνειρο μὲ φτάνουν.
Μέσα μου ἡ ἑλπίδα λουλουδιζει.
Ὅμως γιὰ τὴν ὁμορφιὰ ὅλα χάνουν ;

Γεμάτος τῆς ζωῆς μου ὁ δρόμος·
μὰ σφίγγει τὴν καρδιά μου ὁ πόνος.
Εἶν' ἡ ζωὴ δική μου· κι ὁμως
ὅπου σταθῶ κι ὅπου βρεθῶ εἶμαι μόνος.

* *

Τί νᾶναι αὐτὸ τὸ καρδιοχτύπι,
ποῦ μοῦ, ξυπνάει πάντα τὸν πόθο ;
Πές μου καρδιά μου, τί σοῦ λείπει ;
— Ὀλόγυρά μου ἐρμιά κι ἀρφάνια νοιάθω.

Καρδιά, καρδιά πόθους γεμάτη,
τί ἄλλο ποθεῖς νὰ σὲ γεμίση ;
— Μοιάζω τὸν ἔρημον διαβάτη,
ἂν μέσα μου κι ἀγάπη δὲν ἀνθίση.

* *

Ἡ ζήση μὲ φοβίζει. Ὅσο γυρεύω
βαθειὰ τὴ δύναμίν της νὰ γνωρίσω,
κατὰ σὰν ἄδειο τρομερὸ ἀγναντεύω·
καὶ τὰ ὄνειρά μου δὲν τολμῶ νὰ τ' ἀντικρούσω.

Τὴν ὑπαρξή μου μελετῶντας, βρήκα
ἀνώφελο τὸ διάβα μου. Κ' ἐγίνη
μητέρα πόνων ἡ καρδιά· τὴ γλύκα
τῆς μοναξιάς μου τώρα τὴ μισῶ κ' ἐκείνη.

* *

Τὰ λουλουδιὰ καὶ τὰστρα μοῦ γελοῦνε·
ὅσα γύρω μου ζοῦνε κι ἀναπνένε
μὲς στὴν καρδιά μου μυστικὰ μιλοῦνε·
Μὰ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω τί μοῦ λένε.

Στεῖρα ἡ σοφία τοῦ νοῦ, ποῦ ἔχει τραγίσει
ἀπὸ βιβλία σοφὰ γραμμένα·
δὲ δίνεται ἡ καρδιά μου νὰ μιλήσῃ
κι ὅλα ἀπομένουνε γιὰ μένα ξένα.

Βλέπεις, ὅτι τὴ χαρὰ μοῦ τὴν ἔφεραν ἡ ἀγάπη
σου καὶ μόνο.

Καὶ σοῦ τὸ λέω τώρα, ποῦ ξέρω πῶς αὐτὴ θὰ
εἶναι πάντα ἡ ὀδηγήτρα τοῦ νοῦ μου καὶ θὰ μὲ
κρατᾷ δεμένο μὲ τὴ ζωὴ.

Ποτὲ ἡ δειλὴ μου ἀγάπη δὲ θὰ σοῦ μιλοῦσε γιὰ
νὰ σοῦ εἰπῇ ἄλλα, ἐξὸν ἀπὸ λόγια πονεμένα.

Καὶ νὰ γιὰτὶ εὐλογῶ καὶ δοξάζω τώρα μὲ τόση
συγκίνηση καὶ πίστη τὸ δέσμιον αὐτὸ τῶν ψυχῶν
μας μὲ τοὺς δυὸ χρυσοὺς κρίκους.

Μπορῶ νὰ σοῦ λέω λείτερα ὅλους μου τοὺς στο-
χασμούς,

ἐπειδὴ ἐσὶ, ἀγαπημένη μου, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι
παντοτεινὰ ἡ ὀδηγήτρα τῆς ζωῆς τοῦ νοῦ μου·
ἐπειδὴ ἐσὶ, ἀγαπημένη μου, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι ἡ
χαρὰ μου·
χαρὰ εὐγενικώτερον ἀπὸ τὸν ὀρθοῦ πόνου.

Σαλονίκη.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Τοῦ Δ. Ταγκόπουλου

Τὰ μάτια σου ἐταξίδευσαν στ' ἀστρογαλάξια ὕψη,
Ἄπόψε, καὶ στοῦ φεγγαριοῦ τὴν ἀργυρόδακρυ ψυχάλα
Βρέξαν θλιμμένα βλέμματα μὲ βουδὴ, θλίψη,
Καὶ στὴν ψυχὴ σου ἐξέθιζαν τὴ σεληνόφωτον σου
στάλα.

Ἦσκιος καὶ τ' ἀδασίλευτα σου μάτια οἱ στοχασμοὶ σου
Ἦσκιῶναν ἀργασάλευτοι, σὰν νέφη τὴ σελήνη·
Ἄχνης λιγόθυμες βγαίναν εἰς στεναγμοὶ σου
Ποῦ πᾶν σὲ κόσμους μυστικῶς νὰ βροῦν γαλήνη.

Καιροφυλάω τὸν ἦσκιο σου σὲ κάθε βῆμα ἀγάλια
Σὲ μύρου ξεψυχίσματα, στῆς ὥρας τῆν ἀνάσα,
Στοῦ μυστικοῦ παραμυθιοῦ ποῦ ψιθυρίζει ἡ σιγαλιά,

Μὰ νὰ στὸ φύλλον ἡ σιγαλιὰ παράωρα ἐκοιμήθη·
Τὸ μεσονύχτιο δάκρυ της σταλάζει καὶ ἡ Σελήνη
Καὶ ὁ ἦσκιος σου στὸν ἦσκιο μου θροεὶ τὸ παραμῦθον...

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Θλιμμένο από τὰ χεῖλη σου τὸ παραμῦθι
Σὰν ἀπὸ μῦρο ἢ θύμηση παληοῦ θανάτου
"Απλωσε τὸ παράπονο, καὶ ἡ σιγή ἐβουλήθη
Στῆς νύχτας τ' ἀναστέναγμα, ἐκεῖ-κάτου...

Ὡσὰν δροσιά, στὸ σάλεμμα τοῦ βλέφαρου σου
Μιά στάλα δάκρυ ἐστάλαξε καὶ πέφτει
Μὲς στὴ σπηλιά τῆ μυστικῆ τοῦ ὄνειροῦ σου
Κ' ἐσβόσθη ὡς θρήνος λιθιανοῦ μὲς στὸν καθρέφτη.

Μιά ἀναθυμιά ἀπὸ λεῖψανο κι ἀπὸ νεκρίλα
Τὸ παραμῦθι ὡς φτεροθρός ἀπὸ τὸ πεταλούδι
Σμίγει στ' ἀγέρι τῆς σιγῆς, καὶ ἡ βουλαχμένη

Τοῦ ρυθμικοῦ μεσονυχτιοῦ ἢ ἀνατριχίλα
Εἶναι ὁ στερνός ἤχος ἀπὸ τραγοῦδι
Γιὰ τὴν παλιὰ τῆ Δάκρυνη μας πεθαμένη.

ΚΑΠΟΙΑ ΘΛΙΨΗ

Σ' ἄρωστην ὄρα δειλινὴν ἐστάθη
Καὶ μυστικὰ τὰ μάτια τῆς ἠωῆς τὸ χέρι
Πῶς μὲ καλεῖ στῆς ἐρημίας τὰ βῆθη
Καὶ πέρα ἢ θλίψη τῆς ἐρμιάς μαδάει—ποιός ξέρει...

"Ὅλοι οἱ ἀνθεὶ μοιρολογᾶν, κι ἀπάνωθ' ἐμοῦ
Φτεροπετάει καλόμοιρη μιὰ πεταλούδα·
Κάθε πουλι ἔσαιρνε ἤχθ' ἢ θρήνο, —θέ μου! —
Παράπονο καὶ τὸ ποτάμι ἀργὰ ἐτραγοῦδα.

Καὶ νύχτωνε στ' ἀπόμερα, καὶ οἱ δρόμοι
Μιλούσανε στοχαστικοὶ στὸ πέρασμά τῆς,
Κ' ἔδλεπα μυστικὸ στὸ σταυροδρόμι
Τὸ χλωμὸ κίνημα χεριοῦ τὸ κάλεσμά τῆς.

Στρατι-στράτι κρυφομίλει στὸ μονοπάτι,
Σάλευε φύλλο καὶ φιλοῦσε ἀνθὸν ἢ χλόη.
Τὴν πρώτη στάλα τῆς δροσιάς νοιώθει τὸ κάτω
Κ' ἔψαχνα ἐγὼ νὰ βρῶ σκοπὸ στὸ μοιρολόι...

ΜΥΣΤΙΚΟ

Θλιμμένος ἦσκιος τῆς ἐτιᾶς ἦρθε βαθεῖα νὰ πάρῃ
Καθρέφτισμα τοῦ μυστικοῦ στὴ μεσονύχτια λίμνη.
Στὴ δάση ὡς δάκρυ ἐπρόδαλε θλιμμένο τὸ φεγγάρι
Καὶ σειοῦν τὰ φύλλα οἱ ψίθυροι σὰν νεροφώνηται
ὕμνοι.

Νύχτα καὶ δὲ φτερούγισεν ὁ στεναγμὸς στὴν πλάση.
Κι ὅταν ραγίσῃ θλιβερός τῆ λίμνη ὡς μοιρολόι
Ἦχος τερπνός, στὰ βῆθη τῆς θὰ σταυρωθοῦν οἱ γόοι.
Μὰ τὸ φεγγάρι ἀπέγειρε σὰν δάκρυ πρὸς τὴ λίμνη.

ΓΚΙΝΑ

Ἔρμε στρατι κι ἀπότοπο νὰ πάρῃ
Ὁ ἤχος μακρυνός, κι ὁ ἦσκιος μας σὲ ἀνάσα

Φύλλου χλωμοῦ θὰ σμίξῃ τὸ τραπᾶρι.
Ἄεροφίλημα καὶ σὺ σὲ νεκροκάσσα.

Κι δλα μακραίνουν, δλα νοιώθουν πρὸς τὴν στρατά
Μ' ἀρώστου βῆμα, καὶ οἱ λείψανοι μας γόοι
Πέρα στενάζουν αἰμοστάλαχοι στὰ βῆματα
Στῆς ἐρημιάς τὸ φεγγάρι μοιρολόι.

Κ' ἔτσι ἀν σκαλεύουν κάπου τῆς ἐτιᾶς κλωνάρια
Στὴν πασίχαρῃ μας τὴν κυπαρισσένια σερενάτα
Τὰ μυστικὰ μας σύμφυχα θὰ σμίγουνε τροπάρια
Στοῦ ἦσκιο, τ' ἀερόμαλλα στὰ αἵματομένα βῆματα...

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

SONETTO, CXXXIV. (ΠΕΤΡΑΡΚΑΣ)

Λὲ βρῖσκοι εἰρήνη, πόλεμον ὁ νοῦς μου δὲ σηκώνει
καὶ σκιάζομαι καὶ λαχταρῶ, καίω καὶ μὲ παγιάζεν
πετὼ πουλι στὸν οὐρανὸ, κ' εἶμαι στὴ γῆς κοτρώνι
δὲ σφιγγὸ κατὶ, κ' ἡ ἀγκαλιὰ τὸν κόσμον μου ἀγκαλιάζει.
Στὴ χάμη μ' ἔχει, δὲ μὲ κλεῖ μηδὲ μὲ ξεκλειδώνει,
μηδὲ δικὸ τῆς μὲ κρατεῖ μηδὲ μὲ ξεθηλιάζει
καὶ δὲ μὲ σφάζει ὁ Ἔρωτας καὶ δὲ μὲ ξεσκαλαβάνει.
μηδὲ μὲ θέλει ζωντανὸ μηδὲ ἀπὸ τ' ἄχτι βγάξει.
Τυφλὸς καὶ βλέπω ἀμίλητος καὶ μολοντοῦτο λέω
ἐπιθυμῶ τὰ βάσινα καὶ γιὰ βοήθεια βουίζω
κ' ἐμὲ τὸν ἴδιο ὀχτρούνομαι καὶ συμπαῖδ' τὸν ἄλλο.
Ἄπὸ τὸν πόνο τρέφομαι, γελᾶω ἐνῶ ποῦ κλαίω
ὁ θάνατος μὰ κ' ἡ ζωὴ μὲ κάνουν ν' ἀγκουστίζω.
Γιὰ σέ, κυρά, ἐγὼ βρῖσκομαι σ' ἔτοιον κακὸ μεγάλο.

(Μπολώνια)

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΡΟΤΣΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΓΑΣΚΑΡΗΣ*

Τ'ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙ ΚΑΙ ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ.

[Παράδοση τῆς φυλῆς Τοιμίτη, ποῦ μοῦ τὴ
δηγήθηκε, τὸ Θεριστὴ τοῦ 1906, ὁ Μιγάσος Βα-
τομοῦρα (Μπουτουμούρα), μαθητῆς στὴν École
Régionale.]

Τὸν παλιὸ καιρὸ, λένε, συντύχαινες τὶς Φλόγες
παντοῦ φυσικά. Ὁ Ἥλιος τὶς ἔστειλε στὴ γῆς, γιὰ
νὰ τὴν προφυλάνε. Εἶτανε σὰ στρατιῶτες τοῦ
Ἥλιου.

Τίποτ' ἄλλο κάτου στὴ γῆς δὲν εἶτανε τόσο δυ-
νατὸ σὰν τὶς Φλόγες. Κ' εἶτανε πολὺ περήφανες γιὰ
τὴ δύναμή τους, κ' εἶτανε ἀκόμα πολὺ ἄπονες.

Ἀπάνου ἀπ' τὴ γῆς, στοὺς ἀέρηδες, βασιλέβε
τ' Ἀστροπελέκι, κύριος κι ἀπτοκράτορας. Τὸ καλο-
καιρὶ, κάθε ἀπόγεμα, μπουμπουνίζε μὲ βρόντο(1).

*] Κοίτα τοὺς ἀριθ. 246, 256, 258, 260 καὶ 305 τοῦ
«Νουμᾶ».

1) Ἡ ἐποχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ δὴ πέρα στὴ Μαντα-
γασκάρη ἰσχύιναι τὸ Νοῆβρη καὶ βασταίε ὡς τὸν Ἀπρίλη
ἐποχὴ τῆς ζέστης, μὲ βροχὴς καὶ μπουμπουνητά. Κεθ